

DORI HILLESTAD BUTLEROVÁ

STRAŠIDELNÁ KNIHOVNA

NA PŮDĚ JE DUCH

Strašidelná knihovna – Na půdě je duch

Vyšlo také v tištěné verzi

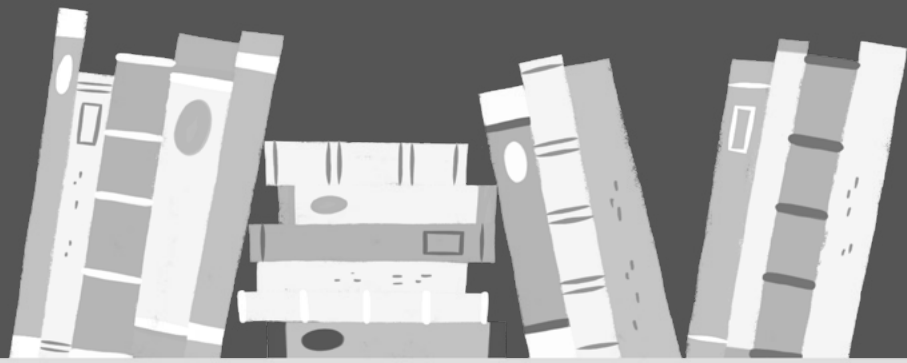
Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

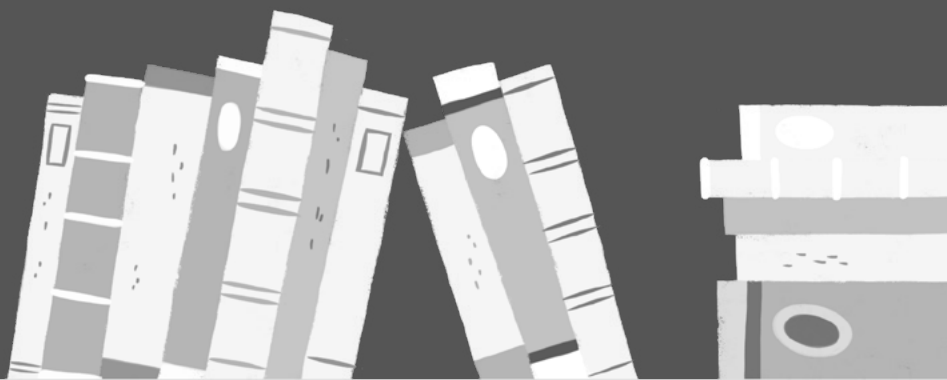
Dori Hillestad Butlerová
Strašidelná knihovna – Na půdě je duch – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

STRAŠIDELNÁ
KNIHOVNA

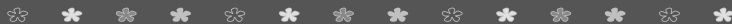

PRO BENA,

PROTOŽE VŠECHNO DOBRÉ ZAČÍNÁ U TEBE!

Jsem moc vděčná mé agentce, Sáře Crowe, že se v mém životě objevila přesně ve chvíli, kdy jsem ji nejvíc potřebovala, a mému vydavateli, Jordanovi Hamesseymu, že dal důvěru autorce, kterou neznal, a že pokládal ty správné otázky, které mi pomohly prohloubit Kazův svět. Také bych ráda poděkovala Auroře Damantové, že přivedla Kaze a jeho rodinu k životu, a každému v Grosset & Dunlap, že svou tvrdou prací pomohli mému jménu, především Sáře Corbettové, Pietě Pebertonové a Sáře Orfizové. Když jsem Sáře Orfizové oznámila, že bych chtěla navštívit školy ve všech padesáti státech, zakřičela „TO JE ŠÍLENÉ“ takovým stylem, že mi okamžitě došlo, jak moc ráda se stanu autorkou Grosset & Dunlap.

Nakonec děkuji svému manželovi Benovi, že ve mně vždycky věří; mým dětem, Benovi a Andy (být vaší mámou pro mě vždycky bude ten největší úspěch), a mému psovi Mousovi, který mi leží u nohou a zahřívá je, zatímco píšu.

STRAŠIDELNÁ KNIHOVNA

NA PŮDĚ JE DUCH

NAPSALA DORI HILLESTAD BUTLEROVÁ
ILUSTROVALA AURORA DAMANTOVÁ

FRAGMENT

Duchařský slovníček

NAFOUKNOUT SE

To duchové dělají, když se chtějí zvětšit.

ZJEVIT SE

To duchové dělají, když chtějí, aby je lidé viděli.

DUCHDŮM

Místo, kde duchové bydlí.

SMRSKNOUT SE

To duchové dělají, když se chtějí zmenšit.

PEVNÝ

Všechny předměty a bytosti, skrz které není (na rozdíl od duchů) vidět, duchové označují jako pevné.

PEVNÁCI

Tak duchové často říkají lidem, kteří nejsou duchové.

PROJÍT SKRZ

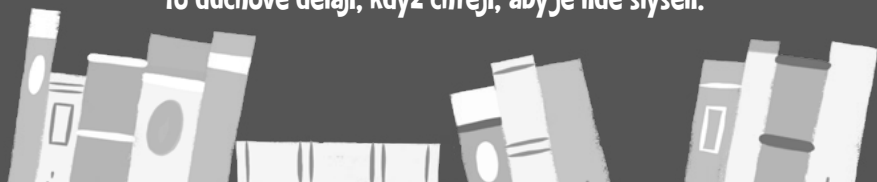
To duchové dělají, když jim v cestě stojí stěna, dveře nebo jiný pevný objekt – prostě projdou skrz.

PLOUT

Tak se duchové pohybují vzduchem.

KVÍLET

To duchové dělají, když chtějí, aby je lidé slyšeli.

ANO, DĚLÁME DOMY, KDE STRAŠÍ

Co se děje, Kazi?“ zeptala se Klárka a zatřásla kostkami v ruce.

„Vypadáš fakt smutně.“

Kaz *byl* smutný. Hráli s Klárkou kostky ve výtvarném oddělení. Klárka házela za oba. Kaz si nemohl pomoci; zdálo se mu, že Klárka sobě vždycky hodila lépe než jemu.

Ale proto nebyl smutný. Byl smutný, protože už tomu byly tři týdny, co ztratil svůj duchdům. A také uplynuly tři týdny

od doby, kdy naposledy viděl svoji mamku, tatku, svého brášku – malého Honzu nebo svého psa – Kosma.

A dokonce ještě déle neviděl svého bratra Finna a prarodiče.

Maminka s tatínkem vždycky říkali, že jednoho dne Finn, babička a dědeček možná najdou cestu zpět a vrátí se do jejich starého duchdomu. Jenže to se teď už nikdy nestane a Kaz to věděl.

Jejich duchdům byl pryč. A jeho rodina taky. Vítr odnesl Kaze přes pole... domy... stromy... až do Klárčiny knihovny. Co se stalo se zbytkem jeho rodiny, to Kaz netušil. Stejně jako to, jestli je ještě někdy uvidí.

„Myslíš na svou rodinu?“ zeptala se Klárka.

„Tak trochu,“ přiznal Kaz.

Klárka byla pevňáčka, ale od ostatních pevňáků se lišila. Dokázala totiž vidět

duchy, i když se zrovna nezjevovali.
A dokázala je slyšet, i když zrovna
nekvíleli.

Kaz byl duch, ale od ostatních duchů
se lišil. Neuměl se zjevovat. Neuměl kvílet.
A nerad procházel pevnými předměty.

„Neboj, Kazi,“ řekla Klárka. „My tvou
rodinu najdeme. Proto jsme si přece
založili detektivní kancelář, pamatuješ?“

Beckett se uchechl. To byl další duch,
který žil v knihovně. Většinu času Beckett
trávil ve své tajné místnosti za stěnou
z knih ve výtvarném oddělení. Nicméně
občas ji opouštěl, aby si v knihovně četl
knihy.

„Co je?“ přimhouřila Klárka oči
a probodla jimi Becketta. „Čemu se
smějete?“

„Ničemu,“ řekl Beckett a otočil stránku
v knize. „Jestli se chcete nazývat detektivy,

je to vaše věc. Já jen, že jste zatím vyřešili pouze jeden případ, který navíc nebyl nijak zvlášť složitý.“

„To teda byl!“ hádala se Klárka.

S tím Kaz musel souhlasit. Tehdy si myslel, že on a Klárka nikdy nepřijdou na to, kdo nebo co v knihovně straší.

„Když to říkáš,“ pokrčil Beckett rameny. „Ale dovol mi položit ti jednu otázku: Kdo si najme dítě a ducha, aby pro něho vyřešili nějakou záhadu?“

„Lidé, kteří mají v domě duchy,“ řekla Klárka, jako by to bylo úplně jasné.

Beckett se znovu uchechl.

„My se jim nevysmějeme, jak by to udělali dospělí detektivové,“ řekla Klárka.

„Přijdeme k nim domů a najdeme jejich duchy. A i kdyby ti duchové nechtěli mluvit se mnou, s Kazem mluvit budou. Protože on je duch stejně jako oni.“

„Ať už půjdete kamkoliv, jak se tam dostane Kaz?“ zeptal se Beckett. „Nemůže se pohybovat *venku*. Odnese ho vítr.“

Tohle Kaz dosud nepromyslel.

Ale Klárka pokrčila rameny, jakoby na tom nic nebylo. „Na něco přijdeme.“

„Jak se tihle pevňáci–“ začal Beckett.

„Neříkej nám pevňáci,“ přerušila ho Klárka. Kaz věděl, že Klárka to slovo nemá ráda.

Ale Beckett se nedal odradit. „Jak se tihle *pevňáci*“ – na slovo *pevňáci* kladl obzvlášť velký důraz, jen aby Klárku pozlobil – „dozvědí o vaší detektivní kanceláři?

Zaplatíte si reklamu v novinách? Necháte si nad dveřmi udělat vývěsní štít? Co tvoji rodiče? Vědí o té vaší detektivní kanceláři?“

O tom Kaz pochyboval. Klárčini rodiče si mysleli, že je příliš mladá na to, aby byla detektivem.

„Co by tvoji rodiče řekli, kdyby se to dozvěděli?“ zeptal se Beckett. „Možná, že bych se jim měl ukázat a říct jim to.“

„To ani omylem.“ Klárka vyskočila na nohy. „Proč nejdete za tu svou zed' a nenecháte nás o samotě?“

„Klárko?“ ozval se za nimi hlas.

Kaz se otočil a uviděl Klárčinu babičku, babičku Karen. Byla to knihovnice a bydlela nad knihovnou s Klárkou a jejími rodiči. Babička Karen se o Klárku také starala, když byli Klárčini rodiče pryč a řešili své případy.

„S kým si to povídáš, zlatíčko?“ zeptala se babička Karen a uhladila si růžový proužek ve svých vlasech.

Babička Karen byla jediná osoba, ať už duch nebo pevňák, u které Kaz kdy viděl takhle upravené vlasy.

„S nikým,“ řekla Klárka a kousla se do rtu.

Babička Karen vkročila do místnosti a rozhlédla se. Nemohla vidět Kaze ani Becketta, přestože se vznášeli přímo před ní.

„No, tvoji rodiče by si s tebou rádi promluvili,“ řekla babička Karen. „Jsou nahoře ve své kanceláři.“

„Oukej,“ řekla Klárka a natáhla se pro svůj zelený batoh. V tom batohu si s sebou nosila všechny věci potřebné k práci detektiva. Kamkoliv šla, vždy ho měla při sobě.

Kaz plul za Klárkou po schodech. Nahoře v chodbě uviděli Klárčina tátu. Stál tam, podupával nohou a na zemi vedle něj byly položené dva kufry.

Klárčina máma byla v jejich kanceláři a mluvila do věci zvané mobil nebo telefon. Kaz si nebyl jistý, které z těch dvou slov je správné. Ať už to ale bylo jakkoliv, velice rád pevnáky pozoroval, když do těch věcí mluvili. Zdálo se mu nesmírně zajímavé, že si pevnáci mohli povídat s jinými pevnáky, kteří tam vůbec nebyli.

„Ne, je mi líto,“ řekla Klárčina maminka do telefonu. „To není ten druh

práce, kterou děláme.“ Dotkla se tlačítka na přístroji a položila ho na stůl.

„Kdo to byl?“ zeptal se Klárčin táta.

„Ále, další šílenec, který si myslí, že má ducha na půdě.“ Klárčina maminka obrátila oči v sloup.

Duch? Kaz s Klárkou na sebe mrkli.

„Na takové nesmysly nemáme čas,“ řekl taťka. „Zmeškáme náš let.“

Klárka si odkašlala. „Babička říkala, že mě chcete vidět?“

„Ach ano, Klárko,“ řekla její maminka a urovnala si na stole nějaké papíry.

„Chtěli jsme ti říct, že musíme na pár dní odletět pryč.“

„Už zas?“ zeptala se Klárka.

„Bojím se, že ano,“ řekla maminka.

„Je to naše práce. Nic s tím nenaděláme.“

„Pomáhej babičce, zatímco tu nebudeme,“ řekl taťka a pocuchal jí vlasy.

„A nezatěžuj ji řečmi o duchách,“ řekla mamka. Klárčini rodiče Klárce nevěřili, že vidí duchy, a nelíbilo se jim, když tvrdila, že to dokáže. Báli se, že si lidé budou myslet, že je divná.

Objali ji na rozloučenou, vzali si své kufry a odešli.

Hned, jak byli pryč, došla Klárka k maminčinu stolu a zvedla telefon.

„Co hodláš dělat?“ zeptal se Kaz.

„Zavolám zpátky tomu *šilencovi* a zjistím, jestli si nás najme, abychom našli jeho ducha.“

Klárka vymačkala několik tlačítek a potom si telefon přiložila k uchu.

„Dobrý den,“ řekla. „Jmenuji se Klárka Kendallová. Před chvílí jste volala do detektivní kanceláře manželů Kendallových.“
Odmlčela se. „Ne, ti si s duchy neporadí. Ale K & K Případy *duchů* ano.“

Klárka chvíli poslouchala a pak se natáhla pro papír a tužku. „Můžete mi prosím říct vaší adresu?“

Kaz se díval, jak píše: VIKTORIE
BEESLEYOVÁ. LESNÍ ULICE 315.

„Dobře, paní Beesleyová. Budu tam co nevidět.“ Klárka položila telefon na stůl a zazubila se na Kaze. „Máme případ! Opravdový případ s duchem!“

Byl v tom ale jeden háček: Kaz nemohl jít s Klárkou. Jak řekl Beckett, kdyby se ocitl *venku*, odnesl by ho vítr.

